

אינטר-ציון

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות,
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ל כסלו תשס"ט שבת - ירושלים 4:07 תל-אביב 4:21 חיפה 4:10 מוצ"ש - ירושלים 5:23 תל-אביב 5:24 חיפה 5:22

פרשת מקץ

צניעות

להתרחק מן הפרסום ולא להבליט מעלותיו כדי לא לעורר קנאה וצרות עין!

נלמד מהפסוק: "ויאמר יעקב לבניו למה תתראו" (פרק מב"א)
ואמרו חז"ל: "אמר להם יעקב לבניו, אל תראו עצמכם כשאתם שבעים, לא בפני עשו ולא בפני ישמעאל, כדי שלא יקנאו בכם" (תענית י:). כיוצא בזה: אם אכל ושתה בדיעבד, ביום התענית, אל יתראה בפני הציבור [כשבע] שנראה כחתן בין אבלים ויתקנאו בו (שם). ולהלן על הפסוק: "ויבאו בני ישראל לשבור בתוך הבאים" (מב"ה) כתב רש"י: מטמינין עצמן שלא יכירו, לפי שציוה להם אביהם שלא יתראו כולם בפתח אחד, אלא יכנס כל אחד בפתחו, כדי שלא תשלוט בהם עין הרע שכולם נאים וכולם גיבורים.

אמרו חז"ל בגמרא (ברכות יז): "לעולם יהא אדם ערום ביראה" וביאר רבינו יוסף חיים זצ"ל מבגדד (בספרו בניהו) "ערום ביראה" - שאינו מגלה לעיני בני אדם צדקות ויראת שמים שבו, וכמו שאמרו חז"ל (בתענית כו:): על חנן הנחבא למה קרו ליה חנן הנחבא - שהיה מחביא עצמו. ופירש רש"י: מתחבא עצמו כי הוה בעי רחמי אמיטרא, דמטמיר נפשיה מרוב ענוה. [=כשביקש רחמים שירד גשם החביא עצמו שלא ידעו על כך].

דרכו של נס לבוא בהצנע דוקא ולא בגלוי. כל שינוי מדרך הטבע שהוא נס גלוי צריך זכות מיוחדת לקיימו. ראייה לכך מהנאמר (במלכים ב פ"ד"ד) על האשה מנשי בני הנביאים שצעקה אל אלישע שהנושא בא לקחת את שני ילדיה לעבדים. ואמר לה הנביא: "שאלו לך כלים מן החוץ מאת כל שכניך כלים ריקים אל תמעטי ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך ויצקת על הכלים וגו'. מדוע הוצרכה לסגור את הדלת? מפרש רש"י: "כבוד הנס הוא לבוא בהצנע".

איתא: "אין הברכה שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין" הצלחת כל ענין תלויה במדת הצניעות. אמרו חז"ל (תנחומא כי תשא): לוחות הראשונות שניתנו בפירסום - נשתברו. לוחות שניות שניתנו בצניעה - נתקיימו.

וכתב רבי יהודה החסיד זצ"ל (בספר חסידים ח): "וכן יעשה כל אדם המתחרט ממעשיו הרעים: בצניעותו ילך, ויעשה מעשיו ועניניו בסתר, כי כבר נאמר הסתר דברך והצנע לכת עם אלוקיך ולא יחזיק טובה לעצמו במה שכוונתו לשמים. ישמור שלא ינהה ולא ישמח לבו, שאם שמח לבו בפני העולם, קיבל מקצת שכרו של אותה מצוה בעולם הזה".

הפירסום מזיק...

אחד מתלמידיו של החפץ חיים נטל עמו את בנו הקטן בן שש - שהיה עילוי גדול ולמד כבר גמרא עם תוספות - והלך אל אכסנייתו של החפץ חיים שביקר בעת ההיא בעירו.

הרחוב שלפני בית האכסניה השחיר מרוב אדם שנצטופפו לראות את החפץ חיים, אולם התלמיד עם בנו נכנסו דרך כניסה אחורית אל הבית. החפץ חיים שלא ידע מכל ההמון שממתין לראותו שוחח ארוכות עם תלמידו.

תוך כדי הביקור בחן החפץ חיים את הילד על לימודיו. לאחר הבחינה הקצרה פנה אל אביו ואמר לו שישתדל להזהר מפירסום של הילד, והוסיף: "הגאון... (אחד מגדולי התקופה) היה צריך להיות הרבה יותר גדול, אלא שהפירסום הפריע לו, ומנע אותו מכל..."
מאיר עיני ישראל

"בלבי צפנתי אמרתך..."

סח כ"ק האדמו"ר בעל ה"תפארת שמואל" מאלכסנדר: נאמר "בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך" - כאשר אדם מצפין השגותיו ואינו מוציאם לחוץ, הרי הם משתרשים בלבו.

בזמנו, היה צדיק אחד, שנהג בדרכים משונות ומוזרות. הגיב הרבי על כך: "אמת, שטוב ונאה להיות בהצנע לכת, טמיר ונעלם אבל חז"ל אמרו במסכת שבת: "אין טומנים בזבל". אין לו לאדם להטמין עצמו בעשיית דברים זרים ומוזרים..."
באהלי צדיקים

"מעשה טוב שנתפרסם - יורד ערכו"

סיפר הגר"מ היילד שליט"א: בערוב ימיו התאונן רבינו הגרא"מ שך זצ"ל: "עם מה אבוא אל העולם הבא, אין בידי מאומה..." נענו ואמרו לו: "הרי לראש הישיבה יש את ספרו הגדול "אבי עזרי"..."

השיב הרב שך: "איני לוקח בחשבון את ספרי "אבי עזרי" למרות שהרבה עמל ויגיעה השקעתי בו, זאת משום שהיה לו פירסום גדול וזה מוריד מערכו וחשיבותו של הספר בעולם הבא. דעו: דבר שנתפרסם בעולם הזה הוא כמו כרטיס מנוקב לגבי העולם הבא" **מתוך מאמר לזכרו**

לצילוי נשמת

צרת חיה שרה בת הרב אהרן קיפל ע"ה

נלב"ע כ"ז כסלו ת.נ.צ.ב.ה.

הוקדש ע"י המשפחה שיחיו



לחמול על הזולת ולסייע לו בכל הדברים שנוזק להם!

נלמד מהפסוק: "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם... יעשה פרעה ויפקד פקידים... ויקב-צו את כל אוכל... והיה האוכל לפקדון..." (פרק מא-לג, לו)

מדוע נזק יוסף לעוץ עיצות לפרעה, והרי לא נתבקש על כך? אלא לומדים אנו מכאן שכאשר ישנה בלבו של אדם חמלה על הזולת, אינו ממתין שיבקשו ממנו לעזור. הרגשתו בצערו של הזולת מדרבנת אותו ומאיצה בו לשאת בעול עמו ולעשות כל שביכולתו לסייע לזולתו. וכפי שכתב הראב"ם ז"ל (בשם ר' אברהם החסיד): החמלה והרחמנות של יוסף על העם, היא שהניעה אותו לתקן תקנה של חסד עליהם בצרה שהם עומדים לפניו. לפי שחשש יוסף שמא לא יתעוררו פרעה ושריו לדבר זה ועל ידי כן יאבד העם.

אומר הגאון רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א: ישנם שני סוגי חסדים בעולם: ישנו חסד הקשור לתורה כמו שאמרו חז"ל (סוטה יד.) תורה תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. על חסד זה נאמר: "עולם חסד יבנה" (תהלים פט"ג) וישנו חסד שאינו קשור לתורה. חסד כזה הוא מזוייף עליו נאמר "חסד לאומים חטאת" (משלי יד-לד).

ביסוד זה מבאר הגרי"ש את דברי חז"ל (מדרש רבה בראשית ח"ה): "בשעה שבא הקב"ה לבראת את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות חבורות, מהם אומרים "לא יבא", ומהם אומרים "יבא", הוא שנאמר "חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו" חסד אומר "יבא" לפי שהוא גומל חסדים, ואמת אומרת "אל יבא" לפי שכולו שקרים..."

ולכאורה צריך להבין מה טוענת האמת, הרי מדת החסד כדאית היא בעולם שכן "עולם חסד יבנה" ואם כן מה תשובה היא זו שכולו שקרים, הרי גם אם העולם כולו שקר מכל מקום החסד ישנו בעולם!?

אלא טענתה של האמת היא - אומר הגרי"ש - שאם לחסד אין קשר עם האמת נמצא שהחסד מזוייף מעיקרו והוא כמו "חסד לאומים חטאת" ו"כל חסדו כציץ השדה" (ישעיה מ"ו) ותוצאותיו הוא שפעם מתאכזר על רחמנים ופעם מראה רחמנות על אכזרים ולכן "אמת אומר אל יבא שכולו שקרים" - גם החסד שלו הוא שקר. אין זה חסד שעל ידו נבנה העולם.

רק כאשר "חסד ואמת נפגשים" כשמקודם נוצר עמוד התורה ורק אחר כך הגמילות חסד, וחסד ואמת נפגשים יחד. רק זה חסד שעליו נאמר "עולם חסד יבנה". עכ"ד הגרי"ש אלישיב.

כדוגמת "חסד לאומים חטאת" מצינו בפרשת השבוע כאשר שר המשקים מספר על החלומות שפתר להם יוסף כפי שנאמר: "ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים..." וכתב רש"י: "ארורים הרשעים שאין טובתם שלימה שמזכירו בלשון בזיון..."

ביאר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל (בשיחות מוסר - מאמר מה): קללה זו לא נאמרה על אותם רשעים שאין עושים טוב וחסד כל עיקר, אלא דוקא על אלו העוסקים בחסד אלא שאין טובתם שלימה ואין חסדם חסד של שלמות.

בדבר זה נבדלים אומות העולם מישראל כאמרת חז"ל (בבא בתרא י'): "צדקה תרומם גוי" - אלו ישראל. "וחסד לאומים חטאת" - כל צדקה וחסד שאומות העולם עושים חטא הוא להם. (ועיי"ש מה שהרחיב הגר"ח עוד בענין זה).

כיצד לגמול טוב עם יצורי תבל...

מילדותו, שפע הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל אהבה לכל אדם, והיתה משאת נפשו לעזור לזולת בקנה מדה גדול ובהקף רב. כל הימים היה חושב מחשבות ומטכס עצות, כיצד לגמול טוב עם יצורי תבל ולגרום נחת רוח לבריות. מכאן מפעלי החסד הגדולים שלו במגיפת החלירע בוילנא, אשר הסתכן ומסר נפשו עליהם. מכאן עסקנותו המקיפה לעזור לעם בסבלותיו.

את כל חייו הקדיש למען הכלל. הוא הסתלק מכל דרישות פרטיות ולא ידע כל דאגה וכל שאיפה, זולת דאגתו ושאירתו של העם. לא היה דבר אשר עמד לו בדרך דאגתו ושאירתו זו. הוא הפקיר את הכל ל מען אותה המטרה.

עוד בימי נעוריו בסלנט, ניכרה בו דאגתו העמוקה לזולת. הוא היה יושב בעליית בית ולומד תורה, ואת מזונותיו היו שולחים לו מבית חותנו ע"י אחי אשתו - נער צעיר לימים. בבוקר היה רגיל להביא לו עוגות וקפה.

פעם לחש רבי ישראל באזני הנער, כי בבית המדרש יושבים עניים זקנים שקשה עליהם הלעיסה, ויש למסור להם את העוגות, ואילו הוא יכול להסתפק בפת רגילה. הוא הבין שבני ביתו לא יסכימו לזה, על כן התנה עם הנער שלא יגלה לאיש את הדבר. ומאז, היה נוהג במשך שנים רבות, למסור יום יום את עוגתו לעניים הזקנים, והוא היה ניזון בלחם שחור.

תנועת המוסר

להחיות נפשו של יהודי

מסופר שכאשר היה כ"ק אדמו"ר רבי אהרן רוקח מבעלז זצ"ל עדיין עלם צעיר, בשובו באחד הימים מן המקוה, פנה למשמשו וביקש שיכין לו קפה ועוגות, בהדגישו שה"קפה יהיה טוב". המשמש שעמד תדיר הכן על מכונו וציפה אימתי יוכל סוף סוף לגרום לו הנאה כלשהי, שש ושמח על כי לראשונה מבקש בן הרבי הצעיר סוג של הנאה מהעולם הזה, שכן את רוב המזון שהוגש לפניו היה משיב מבלי לטעום ממנו.

כשחזר המשמש ובידו טס נאה ועליו ערוכה צלחת עוגות וכוס קפה מהביל, הורה לו רבי אהרן שיטול את המגש ויביאנו לחייט פלוני... התפלא המשמש, על מה ולמה זכה החייט לכבוד כזה, אך לא העיז לשאול וזירז את צעדיו למעונו של החייט.

כשראה החייט את המגש ששיגר לו רבי אהרן, התרגש מאד וסיפר: "לפני כמחצית השעה, כשהייתי במקוה, התבטאתי בשיחת רעים, כי מה נעים היה לשתות כוס קפה טוב ולאכול עוגות לאחר כזה מקוה נעים, כי זה היה "מחיה נפשות ממש"... מששמע העלם הצעיר בנו של האדמו"ר את דבריו, נפעמה רוחו ומיד בשובו הביתה הזדרז להחיות נפשו של יהודי.

במחיצתם

סוקר ובוחר את הגגות...

הגאון רבי אבא סוויאטיצקי זצ"ל (גיסו של החזון איש ורבה של קוסובה לאחר פטירת חמיו הגאון רבי שמריהו יוסף קרליץ זצ"ל) היה נוהג בימים של חורף וצינה לפסוע מוקדם בבוקר בסימטאותיה, הריקים מאדם, של קוסובה. הוא היה סוקר ובוחר את גגות העץ של כל בית יהודי לברר "ענין כמוס".

מה הענין? ובכן, לכל גג ארובה משלו. בית שארובתו לא מעלה עמוד עשן, מתוכה, סימן שלא הוסק התנור שם, סימן שבעל הבית עני מרוד ואין ידו משגת לקנות עצים כדי להפיג בהם את הקור מדירתו. בני הבית ודאי רועדים מקור. מי ידאג להם אם לא רב העיר?

ידע רבי אבא יפה את אשר מוטל עליו לעשות. בערב, עם פרוס עלטת ליל, נטל קרדום ונכנס למחסן העצים שבחצר ביתו. חטב ובקע כמה גזעים יבשים וקשרם בחבילה. ובאישון לילה, עת הכל נמו את שנתם, היה הרב צועד חרש לעבר הבית, שם היה מניח בחשאי את צרור העצים ושב על עקבותיו...

פאר הדור

לנהוג בענוה עם הזולת מתוך הכרה כי כל המעלות שיש לאדם אינם מזכותו אלא ממתנת השי"ת!

נלמד מהפסוק: "ויען יוסף את פרעה בלעדי אלקים יענה את שלום פרעה" (פרק מא-טז).

וכתב רש"י: "בלעדי" - אין החכמה משלי אלא האלקים יענה, יתן עניה בפי שלום פרעה. עכ"ל. ואמרו חז"ל בשביל שתלה הגדולה בבעליה בלשון "בלעדי" בו בלשון עלה לגדולה - "ובלעדך לא ירים איש את ידו ואת רגלו".

נמצאנו למדים מכאן מדת ענוותנותו המופלאה של יוסף שאף בשעת עלייתו לגדולה ואף שנקרית לפניו ההזדמנות לזכות לכבוד וליוקרה שאין כמותם, אעפ"כ מצהיר קבל עם ועולם כי אין לו משלו מאומה. אלא מייחס את כל הצלחתו להקב"ה בלבד.

וכן מצינו בדברי חז"ל על הפסוק "ויוסף היה במצרים" והביא רש"י: "מה בא ללמדינו, וכי לא היינו יודעים שהוא היה במצרים? אלא הודיעך צדקותו של יוסף, הוא הרועה את צאן אביו, הוא יוסף שהיה במצרים ונעשה מלך ועומד בצידקו". ומכאן למד השל"ה הק' (בתוכחת מוסר) שעל ה"אדם לדבק בקונו בכל לבו, הן בדלותו ועניותו ושפלותו לא יבעט, והן בגדלותו שלא ירום ויתנשא. ואדרבה, יהיה נכנע ושפל וירבה במצוות.

וכך לשון המדרש (שמות פ"א): "ויוסף היה במצרים" - אעפ"י שזכה יוסף למלכות, לא נתגאה על אחיו ועל בית אביו. כשם שהיה קטן בעיניו מתחילה שהיה עבד במצרים, כך היה קטן בעיניו אחר שהיה מלך.

כללו של דבר כתב בספר **חובת הלבבות** (שער הכנעה סוף פ"ז): "אם הטיב עמו השי"ת ועלה לגדולה, או זכה לחכמה ותבונה, אל התפאר בזה אלא ישאר עניו כבתחילה, כמו שענה אברהם ואמר אחר שהבטיח לו הקב"ה, "היו תהיה לגוי גדול"... אמר "אנכי עפר ואפר". וכן משה ואהרן אמרו "ונחננו מה". וכן דוד אמר "ואנכי תולעת ולא איש".

ואכן המלבי"ם בפירושו מסביר, מדוע מצא יוסף לנכון לקרוא שמות לבניו: מנשה על "כי נשני אלקים"... ואפרים "כי הפרני"...? משום שרצה יוסף לעשות סימנים לעצמו, שאף בימי גדולתו לא ישכח ימי עוניו ומרודו.

ענוה ושפלות כיצד?

ככל שנודע כ"ק האדמו"ר רבי מאיר מפרימישלאן זצ"ל במדת ענוותנותו המופלגת, הרי שבכל הקשור להערצתו את הצדיק מרוז"ן, העפילו הענוה ושפלות הברך לשיאים לא נודעו.

כבר היו צדיקים לעולמים, אשר דברו בגנות עצמם קבל עם ועדה, והשפילו עצמם עד עפר, כלפי בוראם וקונם. היו גם צדיקים, אשר פירסמו ברבים את שבח זולתם, ורוממו את שמו עד גבהים, אולם יחיד כמעט בכל הדורות, היה מהר"מ מפרימישלאן, אשר מסוגל היה להשפיל את עצמו בפה מלא לעומת צדיק אחר בדורו, ולהמעיט מערך עצמו, במילים בוטות ונמרצות, כלפי מי שצער ממנו לימים. ללמד כי לא מחשבות אדם היו מחשבותיו.






הצדיק רבי צבי הירש מליסקא זצ"ל, אשר הרבה להסתופף בצל רבי מאיר, מספר היה, כי בשיחותיו הקדושות, נהג פעמים רבות לזלזל בעצמו בענוה מופלגת ללא סייג, ולהמעיט את ערכו מול ערך גדולתו של **הצדיק מרוז"ן** לאין ערוך ולאין שיעור. לעיתים - סח הצדיק מליסקא - היו דברי רבי מאיר כלפי עצמו כה בוטים עד כי לא ניתן אפילו לחזור עליהם ולהעלותם על דל שפתים. אמנם לבסוף, מסיים היה רבי מאיר ואמר: "ואולם, טיפת האמת שלנו, יקרה בעיני הקב"ה עד מאוד!"...

גם כלפי כ"ק האדמו"ר רבי שלום מבעלז זצ"ל, נוהג היה רבי מאיר מפרימישלאן בדרך זו, ומגיד שבחו ברוב עם, תוך השפלת עצמו לעומתו. פעם, פתח רבי מאיר וסיפר על עצמו באוזני קהל עדת חסדיו כדברים הבאים:

"**ישנם** היכלות בשמים, אשר מאיר אינו רשאי להכנס לתוכם. אמנם, בראותו את הצדיק מבעלז מתקרב ובא, והשערים נפתחים בפניו, חש מאיר, תופס באבנטו, ומתגנב פנימה יחד עמו!"

אספקלריה המאירה

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- מדוע נתן יוסף לבנימין יותר ממה שנתן לאחיו, הרי בזה מעורר שוב קנאה ביניהם? 
- מה אחד הגורמים העיקריים שעלולים להביא צרות על האדם, ומה העצה להנצל? 
- איך יתכן שאדם שמצא אבידה של ישראל אינו חייב להשיב, ואם זו אבידת גוי חייב להשיב? 
- מניין לו לפרעה שאם יודע לפתור חלומות בהכרח שידע להנהיג את כל כלכלת המדינה במצבה הקשה? 
- מה גרם לגוי שהיה ידוע בשנאתו העמוקה ליהודים, לשנות את דעתו ולהציל יהודים רבים בזמן השואה? 

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר **המבוקש איש לרעהו**

(פרשת מקץ: עמודים שפ"ה-תכ"א) ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

מעגל בתוך מעגל

אחת נושאת עימה מצוקה גדולה משלי לא עוזבת אותי.

"בהמשך חזר על עצמו המקרה פעם נוספת! איחלתי לעצמי פעם נוספת "זיכות המצווה תעמוד בעדי" וכו' ובעצם השלמתי עם המציאות.

"בהזדמנות הגעתי למקום שוב. זה היה ביום שלא עבדתי ולא הייתי לחוצה בזמן כלל וכלל. כאשר הגיע תורי נאלצה הרבנית לצאת לתפילת מנחה ב"לדרמן". היא הזמינה את כל המתנינות להצטרף לתפילה. עם תום התפילה הגיעה למקום קבוצת נערות מחו"ל - אשר כל אחת מהן הייתה זקוקה לברכה מיוחדת ולתצלום גם כן. הצפיפות הייתה רבה ואיך שהוא פילסתי לעצמי דרך וביקשתי לזכות בזיווג הגון. יחד איתי נשמעו קולות נוספים מנשים שביקשו כל אחת דבר אחר... הרבנית בירכה את כולן במין ברכה כללית - שנשמעה יותר כאגבית ולא כברכה ספציפית ומכוונת אלי.

"בסופו של דבר אכן מצאתי את זיווגי ההגון. הרבה מעל ומעבר למה שציפיתי, הן בתורה הן ביראה והן במידות - אך לא רק את זה רצייתי לספר כאן.

* * *

במרכז אולם החתונות הגדול עמדו - ויותר נכון רקדו - שתיים: הכלה והרבנית קנייבסקי שתחי'.

חשמל היה באוויר. שמחה הייתה בחלל. והמעגל היווה לא רק מעגל - אלא השלמות מעגל גדולה! מעגל בתוך מעגל.

מוסיפה השולחת ומספרת:

"החתונה שלנו התקיימה בבני ברק וביום החופה רצייתי להיכנס ולהתברך מהרבנית שתחי' (כלות נכנסות ללא תור). אך למעשה העניינים התעכבו והדבר לא התאפשר לי. למרבה ההפתעה, באולם סמוך לאולם בו נישאתי התקיימה שמחת בר-מצווה לנכדו של... הגר"ח קנייבסקי שליט"א. אמי רצתה שאכנס לאולם השני כדי להתברך מפי הרבנית קנייבסקי, אך היא התפלאה למשמע הרעיון: "מה פתאום שכלה תבוא אלי? אני אבוא אליה!"

"וכך זכיתי לריקוד עם הרבנית קנייבסקי שתחי' ביום נישואי. לאחר מכן בירכה אותי לזכות בתינוק "בשנה הבאה בתאריך הזה" - ברכה שכבר התקיימה!

* * *

"סיומו המושלם של הסיפור התרחש כעבור תקופה. אימי הגיעה בהזדמנות לבית הרבנית. מחוץ לבית הבחינה בוויכוח ערני בקשר לתור, אשר אילץ את הרבנית לצאת החוצה כדי להרגיע את הרוחות. אמי ביקשה מהרבנית את רשות הדיבור וסיפרה באזני כולן את הסיפור, מתוך רצון להמחיש בפני המתנינות שמוותיקור על תור לא מפסידים...

השם המלא שמור במערכת

"לפני שהתארסתי רצייתי לגשת לרבנית קנייבסקי שתחי' ולבקש ברכה לזכות בזיווג הגון."

את מעמדה של הרבנית קנייבסקי שתחי' מבני ברק אין צורך להציג. די בכך אם נציין שהיא רעייתו של הגר"ח קנייבסקי שליט"א ובתו של הגר"ש אלישיב שליט"א.

ממשיכה וכותבת שולחת הסיפור: "הזמן שלי לביצוע המשימה היה מוגבל. התגוררתי בעיר רחוקה מבני ברק משך כשעה וחצי נסיעה. עבדתי בבני ברק בין השעות 1 בצהריים עד 6 בערב. כדי להספיק להתברך הייתי חייבת לתכנן את עצמי היטב (התור שם ארוך מאוד...)

"באחד הימים החלטתי להגיע למקום מוקדם, כדי שעד השעה 1 אוכל כבר להגיע למקום העבודה. רשמתי את שמי ברשימה והמתנתי. כפי שכבר ציינתי מדובר בממתנינות רבות, וכל אחת לא מסתפקת בדקות בודדות. כל אחת עם הצרות שלה... הזמן חלף ועבר והנה נכנסה האישה שהייתה לפני בתור. התכוננתי כבר להיכנס אך משום מקום צצו שתי נשים אשר טענו "אנחנו ברשימה. רק יצאנו לכמה סידורים"... הן נכנסו לפני, וכעבור כחצי שעה נוספת הגיע תורי.

"אך אויה! "אני רשומה פה שישית" נשמע באוזני קול אשה חדשה "רק יצאתי לכמה דקות"... (אגב; התור אחז אז במספר 150!) האם אתווכח איתה - הרהרתי לעצמי - מי יודע מאיזו צרה היא סובלת. אולי אחד מילדיה חולה, אולי בעלה... שהשם ישמור! האם חסרות צרות? אני בסך הכול באתי לבקש ברכה שגרתית לזיווג הגון. בחסדי השם אינני סובלת מכלום!

"מיד אחריה צצו נשים נוספות: "אני ברשימה מספר 9 ואני מספר 20"... (ולא משנה שברשימת התורים היה רשום שמי שמאחרת לתורה עליה להמתין 2 תורים נוספים). בליבי אני חושבת שבטח כל אחת סוחבת על ליבה "חבילה" יותר כבדה ממני!

"כאשר הראו מחוגי השעון שהשעה 1 מתקרבת, הבנתי שעלי להיפרד מהבית הגדול והקדוש. נאלצתי לברך את עצמי ומלמלתי "זכות מצוות הוויתור תעמוד בעדי לזכות בזיווג הגון"...

* * *

"בהזדמנות החלטתי לנסות שוב את מזלי, והפעם אחרי העבודה. הצטרפתי אלי חברה מבוגרת שהמתנינה לזיווג הרבה זמן. הגענו לבית ברחוב רשב"ם אחרי 6 בערב, והתור שלי הגיע בסביבות 11 בלילה!

"אמרתי לחברה שתיכנס ראשונה מכיוון שהמקרה שלה הרבה יותר דחוף משלי (מלבד ברכה לזיווג דחוף היה לה עניין נוסף לשפוך עליו את הלב). בדיוק כאשר יצאה חברתי החוצה, יצאה גם הרבנית והכריזה: "הרב מרשה לי לקבל נשים רק עד השעה 11:30" היא ביקשה מכולן להיכנס ולתמצת בקצרה את עניינן. למרות זאת היה ברור שלא כולן יספיקו להיכנס... החלטתי שוב לוותר, כאשר המחשבה שבטח כל

זוכה השבוע (הראשון): משפחת פ. מתיבות (השם המלא לא פורסם לבקשתם)

הזוכה זה, הוא הזוכה השמיני במבצע הפרסים לעידוד וטיפוח מדות טובות. כל שעליכם לעשות: לכתוב סיפור מעניין אמיתי ולא שיגרת על מדות טובות שאירע אצלכם או אצל מכרכם. בתנאי שהסיפור עדיין לא פורסם בספר או בכתבי עת, ולשולחו לפי כתובת המכון. - התנאים בעלוונים הקודמים!

העלון השבוע מוקדש לעילוי נשמת

מרת יטל בת ר' קלונימוס ע"ה

נלב"ע ב' טבת

